

32ste zondag door het jaar - A

HOMILIE

Tien bruidsmisjes zaten klaar voor de ontmoeting met hun heer op zijn trouwfeest. Ze hadden olielampen klaar. Ze hadden zich mooi opgekleed, hun lampen opgeblonden, en wellicht hadden ze ook enkele liederen ingeoefend, om feestelijk aan te treden. Maar, zo staat er, vijf waren dom. De andere waren 'slim'. De Franse vertaling zegt 'prévoyantes', vooruitziende. En dat is wellicht een betere vertaling van wat bedoeld wordt: vijf bruidsmisjes waren vooruitziende, de vijf andere waren het niet.

Die laatste waren waarschijnlijk vol van de ontmoeting die er aan kwam en genoten er al van. Maar ze vergaten dat er ook nog iets van hen verwacht werd. De lampen op zich gaven hen geen vrijgeleide om deel te mogen nemen aan het feest. Er werd verwacht dat ze ook licht zouden geven aan het gezelschap.

Hoe aantrekkelijk ze zich ook hadden uitgedost, hoe mooi hun lampen ook blonden, hoe ontroerend hun liederen ook klonken, als ze niet zorgden dat er licht scheen, zegde de Heer: 'ik ken jullie niet'.

Veel gelovigen, denk ik, maken dezelfde fout. Ze gaan ervan uit dat het feit dat ze gedoopt zijn, en geregeld ter kerke gaan, en de geboden onderhouden, dat dit hen een vrijgeleide geeft om bij God op de koffie te mogen.

Soms zijn het heel vrome mensen, niets op te zeggen. Maar ze vergeten dat er meer nodig is. En dat meer heeft te maken met de zorg voor de medemens, in eerste instantie de medemens in nood. Trek je je zijn lot aan? Of denk je: wie te lijden heeft mag zich gelukkig achten, hij zal later een heel mooie plaats hebben in de hemel.

Bepaalde sekten zijn daar erg goed in: ofwel boezemen ze de mensen schrik in, door het voortdurend te hebben over de dag dat de wereld zal vergaan, en dat er maar een beperkt aantal zal gered worden, en dat we dus moeten zorgen dat we erbij zijn. Ofwel brengen ze mensen door massabijeenkomsten en liederen en opzwepende taal in een staat van hysterie, waardoor ze de echte realiteit gewoon ontvluchten.

Maar al dezen vergeten dat Jezus - toen ze hem vroegen wat het voornaamste gebod was - in één adem zegde: God beminnen boven al, en uw naaste als uzelf.

Inderdaad, als je zou vragen wat nu juist de kern, de essentie was van de boodschap van die man uit Nazareth, dan moeten wij die samenvatten in die ene zin: Het Rijk Gods breekt aan. En het is duidelijk dat hij bedoelde: het breekt aan hier en nu.

Het breekt aan daar waar mensen inderdaad uit liefde voor God, hun naaste gaan beminnen als zichzelf. God wil zijn liefde laten blijken doorheen zijn mensen, hij wil geen andere handen hebben dan onze handen.

Daar waar Gods liefde doorheen menselijke liefde zichtbaar wordt, daar breekt de dag aan van Gods heil. Daar waar mensen oprecht bezig zijn zorg te dragen voor de kleine en de arme mensen, daar waar mensen vechten tegen al wat anderen klein en angstig maakt, daar waar de ene de andere met goedheid en genegenheid tegemoet treedt, daar waar mensen zich verzoenen en vrede brengen daar is het dat het Rijk van God doorbreekt.

En zij die daaraan meewerken, die zijn als de vooruitziende bruidsmeisjes. Zegde Jezus ook niet: zij die mijn woord niet alleen horen, maar er ook naar handelen, zijn als een huis gebouwd op de rots? Zijn het ook dezen niet die door Jezus bedoeld werden met het beeld over het zaad dat in de goede aarde valt en honderdvoudig vrucht voortbrengt? En wanneer hij zijn moeder en zijn broeders eens aan de deur liet staan zei hij: mijn moeder en mijn broeders zijn zij die het woord horen en er ook naar handelen.

Ja, telkens heeft Jezus het over: het woord horen én ernaar handelen.

De parabel van de bruidsmeisjes is een waarschuwing om niet passief naar betere tijden uit te kijken. We zouden wel eens heel bedrogen uit kunnen komen. Wie hier en nu niet meebouwt aan een betere wereld, moet er zich van bewust zijn, dat God wellicht ook tot hem zegt: 'Ik ken u niet'.

priester Pierre